

Mirna Bilić
Šetnica 5.
21.000 Split-Hrvatska
05.12.2009.

Draga Mirna,

Kiša već danima pada, jednolično, sumorno i tužno, kao da su oblaci sakupili sve suze svijeta, ljudsku bol i patnju te neutješno plaču. Stojim pored prozora u svojoj sobi i gledam pusto dvorište ispred zgrade. Nekada Leu, tebi i meni ni kiša nije mogla biti prepreka da gumenim čizmama «probamo» lokve u našem dvorištu ili plešemo na kiši, vrteći u ruci šarene kišobrane. Kada bi kiša prestala, kišobrani bi postali mačevi kojima bi vodili bitku na brodu kapetana Kuke. Obično bi se poslije takve «velike» bitke kući vraćali polomljenih kišobrana. Od tvoje selidbe u Split bilo je dosta kišnih dana, a moj kišobran prestao je biti oružje za velike bitke i sada vjerno služi svojoj pravoj svrsi. Leo je, posve iznenada i neočekivano, prestao izigravati Petra Pana, mada je uvijek tvrdio da neće odrasti, jer mu je svijet «odraslih» bio kompliciran i nezanimljiv. Upravo zbog tih tužnih i neugodnih događaja koji su bili svjedoci naglom odrastanju našeg školskog kolege, pišem ti, ove kišne subote, pomalo sjetno se prisjećajući bezbrižnih dana našeg djetinjstva.

Nikada neću zaboraviti zabrinut pogled našeg razrednika kada je neočekivano došao na sat biologije i pozvao Lea da pođe s njim do zbornice. Poslije pola sata saznali smo da je Leu umrla mama. Vijest nas je šokirala, a posebice zbog činjenice što smo nakon par dana saznali da je njegova mama umrla od AIDS-a. Znali smo da je Leo živio samo s mamom. On je inače premalo pričao o svojoj obitelji, a mi nismo previše zapitkivali. Doznali smo da je Leova mama godinama bila konzument opojnih droga, a koristeći istu špricu, zarazila se HIV-om. Da je neznanje najveći i najstrašniji izvor straha, bili smo svjedoci ubrzo nakon što je manja skupina roditelja zatražila od našeg razrednika da sazove izvanredni roditeljski sastanak, jer su se neopisivo bojali da je možda i Leo HIV pozitivan, pa će nas zaraziti virusom. U cijeloj školi samo se pričalo o ovom slučaju, a činjenica da se o uzrocima smrti pisalo i u novinama, dječaku je bila samo sol na svježoj rani. Većina djece, nakon njegovog povratka u školu, zaobilazila ga je u «širokom luku» kao da ima kugu, a neki su panično izbjegavali uzeti u ruku njegovu bilježnicu ili školski udžbenik. Tih tužnih i sumornih jesenjih dana, Leo je imao malo pravih prijatelja.

Dugo sam razmišljala kako mogu pomoći svom najboljem prijatelju i vratiti mu osmijeh na lice. Par nas u razredu predložili smo razredniku da u školi organiziramo edukativnu radionicu na kojoj ćemo razgovarati o AIDS-u, HIV-u, zaštiti i prevenciji. Razrednik je podržao ideju i ponudio se da nam pomogne u organizaciji, a Andrijanina mama, inače liječnica, iz bolnice je donijela brošure o AIDS-u i ponudila se da nam bude predavač i odgovara na sva naša pitanja. Organizirali smo da radionica bude 1. prosinca, jer se taj dan u svijetu obilježava kao dan borbe protiv AIDS-a. Andrijanina mama iscrpno je pričala o AIDS-u, rizičnim skupinama i metodama prijenosa virusa.

Saznali smo da u svijetu svake minute po jedno dijete umre od bolesti koju je prouzročio AIDS ili se zarazi virusom HIV-a. Iznenadila su nas saznanja da se veliki broj djece zaraze HIV-om još u utrobama svojih majki, a znatan broj njih ostanu siročad, preživljavajući na razne načine, bez zdravstvene zaštite, prava na školovanje i ostalih bitnih elemenata koje čine djetinjstvo sretnim i bezbrižnim.

«Virus HIV ne prenosi se zrakom ili dodiranjem nego preko krvi», naglasila je Andrijanina mama, pojašnjavajući načine prijenosa virusa i preventive kojima se možemo zaštititi. Pri tome je posebice apelirala na nas tinejdžere jer skoro polovicu novo zaraženih čine mladi od 15 do 24 godine života. Slušali smo sa zanimanjem i uvažavali svaku riječ naše govornice, jer o AIDS-u ipak nismo znali dovoljno, mada nam se ranije činilo da znamo i previše.

Ideja o edukativnoj radionici na temu AIDS-a dopala se Andrijaninoj mami, liječnici, pa je odlučila da će slične organizirati i u drugim školama u našem gradu.

«Čovjek uvijek pronađe ono što traži, dobro ili zlo, probleme ili rješenja», mudro je, nakon svih događaja, zaključio naš razrednik, a naš se školski život vratio u kolotečinu.

Leo je par tjedana poslije odselio baki i promijenio školu. Rijetko ga vidam, a u tim rijetkim danima kada se susretnemo počasti me onim njegovim iskrenim osmijehom i toplim pogledom koji govori više od riječi. Petar Pan iz našeg dvorišta zauvijek je odrastao, a ja sam u duši ostala Wendy i sjetno se prisjećam svakog našeg dječjeg nestašluka.

Draga Mirna, to su svi važni događaji iz našeg razreda, vrijedni svakog slova u ovom pismu. Molim te, piši malo češće. Volim tvoja pisma što mirišu po lavandi i podsjećaju me na more i ljeto, a iznad svega se ozarim kada naš poštar mahne pismom i kaže: «Piše ti tvoja Dalmatinka!».

S ljubavlju Tea!

Ime i prezime: Tea Pandža

Adresa: Bleiburških žrtava 39. 88.000 Mostar

Broj telefona: 036/323-708

Mob. 063/317-832

Razred: 7.1. (sedmi jedan)

Škola: Osnovna škola Silvija Strahimira Kranjčevića u Mostaru

Nastavnik hrvatskog jezika: Marina Kljajo-Radić

Datum i godina rođenja: 13.03.1997.

Broj riječi u pismu: 790